

— „Вижда се, че самото провидение е опрѣдѣлило да стане нѣщо страшно у насъ, — каза Марковъ, — та за туй не ни се вдаде и съ това срѣдство да прѣдотвратимъ прѣстѣплението. Прѣдстави си: неможахме да убѣдимъ командующия дружината да се възпротиви, не можахме да спечелимъ нѣкои отъ офицеритѣ на страната си, не можахме да доставимъ извѣстието, на други се разрѣши отпускъ, а на тебе — не. Ний не трѣбваше да водимъ такъва явна борба, особено съ Вагова; насъ ни подозиратъ и ни прѣслѣдватъ.“

— „Още не сж изчерпани всичкитѣ срѣдства, — отговорихъ му азъ по-успокоенъ, — каквото и да стане, азъ ще намѣрѣжъ способъ да извѣстѣя Негово Височество прѣди още да започнатъ заговорчицитѣ изпълнението на адския си планъ.“

Въ 7 часа азъ изведохъ на площада задъ кръчмата, въ уединено мѣсто, вѣстовоя си, — редника Павелъ Николовъ, комуто подиръ нѣколко внушителни думи, съ които му припомнихъ клѣтвата за вѣрностъ на Княза, казахъ всичко какво се крой и какво ще произлѣзне отъ това, ако ний не обадимъ. Врѣчихъ му подиръ това писмото и му казахъ по какъвто и да е начинъ да се добере до София тази нощъ и да подаде писмото лично на Княза. При това, счетохъ за необходимо да му сбърнѣж вниманието и съ това важно обстоятелство, че той е първия отъ войницитѣ, на когото е открита тайната на заговора.

Всйника оставѣ зачуденъ нѣкакъ отъ това, що му казахъ; очитѣ му изразявахъ нѣкакво недоумѣние и ужасъ. Трепнѣж то като лѣстовица съ писмото въ пазухата и слѣдъ единъ часъ, заминѣ за София прѣоблѣчено като селенче.